

ความฉลาดทางดิจิทัล (Digital Intelligence)

โดย นางน้ำใจ ชมภูมิ่ง
นักวิชาการช่างศิลป์ชำนาญการ

วัตถุประสงค์

๑. เพื่อให้เข้าใจความหมาย ตระหนักรู้ถึงความสำคัญ และมีทักษะในการใช้งานอินเทอร์เน็ตและเทคโนโลยีดิจิทัลอย่างเหมาะสม

๒. เพื่อให้มีความรู้เท่าทันภัยคุกคามไซเบอร์ รู้วิธีการปกป้องข้อมูลส่วนบุคคล และสามารถนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาประยุกต์ใช้เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตและการทำงานได้อย่างปลอดภัย

สรุปเนื้อหา

ความฉลาดทางดิจิทัล คือ ทักษะและความสามารถในการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ รวมถึงการวิเคราะห์และบริหารจัดการข้อมูลดิจิทัลอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อประโยชน์ในการประมวลผลและการตัดสินใจได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม เป็นผลจากการศึกษาและพัฒนาโดย สถาบันดีคิว (DQ Institute) ซึ่งเป็นองค์กรความร่วมมือระดับนานาชาติระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนทั่วโลก มีวัตถุประสงค์หลักในการขับเคลื่อนและพัฒนาทักษะดิจิทัลให้แก่เยาวชนอย่างยั่งยืน เพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตและใช้ประโยชน์จากระบบเครือข่ายออนไลน์ได้อย่างปลอดภัย สำหรับบุคลากรและเจ้าหน้าที่รัฐ การนำทักษะความฉลาดทางดิจิทัลมาประยุกต์ใช้ ไม่เพียงช่วยปกป้องข้อมูลทางราชการและเฝ้าระวังภัยคุกคามทางไซเบอร์เท่านั้น แต่ยังช่วยยกระดับการสื่อสารองค์กร การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการตัดสินใจ และการปฏิบัติตามกฎหมายและจริยธรรมอย่างเคร่งครัด อันส่งผลต่อประสิทธิภาพในการให้บริการประชาชนและการพัฒนาองค์กรอย่างยั่งยืน เพื่อสร้างความเข้าใจที่ครอบคลุมและสามารถนำไปปฏิบัติตามได้จริง ขอเสนอสาระสำคัญดังต่อไปนี้

๑. อัตลักษณ์ดิจิทัล (Digital Identity)

๑.๑ โลกดิจิทัล (Digital World) คือ โลกเสมือนจริงที่ถูกสร้างขึ้นในลักษณะคู่ขนานกับโลกแห่งความเป็นจริง โดยเป็นพื้นที่ที่รวบรวมเครื่องมือ ทรัพยากรสารสนเทศ และกิจกรรมต่างๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับการดำเนินชีวิตในโลกกายภาพ พื้นที่ในโลกดิจิทัลถูกขับเคลื่อนและสร้างขึ้นผ่านระบบอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์และเทคโนโลยีสารสนเทศ ดำเนินกิจกรรมผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ และระบบสตรีมมิ่งต่างๆ

๑.๒ อัตลักษณ์ดิจิทัล (Digital Identity) คือ ภาพลักษณ์และสิ่งแสดงตัวตนของบุคคลในโลกดิจิทัล ซึ่งเกิดจากการรวบรวม จำแนก และประมวลผลข้อมูลทุกประเภทที่บุคคลได้เผยแพร่หรือบันทึกไว้บนระบบเครือข่ายออนไลน์ ซึ่งข้อมูลเหล่านี้จะกลายเป็นหลักฐานสำคัญที่ทำให้ผู้อื่นสามารถรับรู้และจดจำตัวตนของบุคคลนั้นๆ ได้ในสภาพแวดล้อมดิจิทัล

๑.๓ ความเป็นส่วนตัวในโลกดิจิทัล (Digital Privacy) คือ มาตรการและขอบเขตในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อความมั่นคงปลอดภัยของบุคคลทั้งในโลกดิจิทัลและโลกแห่งความเป็นจริง โดยจำเป็นต้องมีแนวปฏิบัติในการจำแนกข้อมูลที่สามารถเปิดเผยได้และข้อมูลที่ควรปกปิด ข้อมูลส่วนบุคคลที่ควรปกปิดเป็นข้อมูลอัตลักษณ์ส่วนบุคคลที่สำคัญ ซึ่งไม่ควรเปิดเผยแพร่ต่อสาธารณะโดยเด็ดขาด เนื่องจากอาจส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน หรือนำไปสู่การโจรกรรมอัตลักษณ์ และข้อมูลส่วนบุคคลที่เปิดเผยได้ เป็นข้อมูลพื้นฐานทั่วไปที่สามารถเผยแพร่ต่อสาธารณะได้ โดยไม่ก่อให้เกิดอันตรายร้ายแรงต่อเจ้าของข้อมูล เช่น ชื่อ-นามสกุลจริง ชื่อเล่น หรือนามแฝง ยูเซอร์เนม บนสื่อสังคมออนไลน์

๒. การใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (Digital Use)

๒.๑ การใช้เทคโนโลยีอย่างสมดุล (Balanced Use of Technology) เป็นการบริหารจัดการระยะเวลาในการใช้งานอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์และเทคโนโลยีสารสนเทศอย่างเหมาะสม เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดผลกระทบเชิงลบต่อวิถีการดำเนินชีวิตประจำวัน ผลกระทบทางกายภาพและจิตใจจากการใช้งานหน้าจอเกินพิกัด การปฏิบัติหน้าที่ใช้งานเทคโนโลยีต่อเนื่องเป็นเวลานานเกินไป ส่งผลเสียต่อสุขภาพโดยตรง มีข้อควรปฏิบัติแบ่งตามประเด็นหลัก ดังนี้

๒.๑.๑ ด้านระบบโครงสร้างร่างกายและกล้ามเนื้อ ควรจัดสัดส่วนโต๊ะและเก้าอี้ทำงานให้รองรับแผ่นหลังและต้นคออย่างเหมาะสม โดยให้หน้าจออยู่ในระดับสายตาพอดี ควรลุกขึ้นปรับเปลี่ยนท่าทาง เพื่อลดความเสี่ยงภาวะออฟฟิศซินโดรมและนิ้วล็อก

๒.๑.๒ ด้านระบบประสาทและอวัยวะรับสัมผัส (สายตา) ควรพักสายตาจากหน้าจอทุก ๒๐ นาที โดยการมองโต๊ะหรือวัตถุที่อยู่ห่างออกไป ๒๐ ฟุต เป็นเวลาอย่างน้อย ๒๐ วินาที ควรปรับความสว่างของหน้าจอและแสงสว่างภายในห้องทำงานให้มีความสมดุล

๒.๑.๓ ด้านระบบประสาทและสภาวะทางจิตใจ ควรจัดสรรเวลาในการหยุดใช้งานอุปกรณ์ดิจิทัลล่วงหน้าอย่างน้อย ๑ ชั่วโมงก่อนนอน เพื่อลดความเครียดสะสมและส่งเสริมคุณภาพการนอนหลับ ควรแบ่งเวลาในแต่ละวันเพื่อทำกิจกรรมนันทนาการในโลกทางกายภาพร่วมกับครอบครัวหรือผู้อื่น โดยไม่ใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์

๒.๒ การเอาใจเขามาใส่ใจเราทางดิจิทัล (Digital Empathy) การที่พลเมืองดิจิทัลพัฒนาความสามารถในการคาดเดาความรู้สึก และมุมมองของบุคคลอื่นที่ได้ติดต่อสื่อสารทางออนไลน์ ซึ่งอาจเป็นบุคคลที่เราไม่รู้จักในชีวิตจริง ไม่เคยเห็นหน้า หรือรู้จักชื่อจริง เป็นคนที่อยู่ในชุมชนที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม เพศ และเชื้อชาติต่างจากเรา พวกเขาต่างมีมุมมอง ทศนคติ และการมองโลกที่แตกต่างกันอยู่ แต่เราสามารถเข้าใจ เคารพมุมมอง ความคิดและความรู้สึกของเขา สถานการณ์ที่เขา กำลังเผชิญอยู่ ด้วยความเห็นอกเห็นใจ เข้าใจความรู้สึก และมุมมองของพวกเขา และแสดงความเอื้อเฟื้อเมื่อพวกเขามีปัญหา หรือได้รับการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมจากผู้อื่นในโลกออนไลน์

๓. การจัดการความปลอดภัยในโลกดิจิทัล (Digital Security)

๓.๑ การล่วงละเมิดทางไซเบอร์ (Cyber Abuse) คือ การแสดงพฤติกรรมที่เป็นอันตราย สร้างความรำคาญ หรือสร้างความเสียหายกับผู้อื่น บนเครือข่ายออนไลน์ต่างๆ ดังนี้

๓.๑.๑ การกระรานทางไซเบอร์ (Cyberbullying) คือ การแสดงเจตนาละเมิด กลั่นแกล้ง คุกคาม หรือเหยียดหยามผู้อื่น โดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและแพลตฟอร์มออนไลน์เป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ซึ่งกระทำอย่างต่อเนื่องในลักษณะที่มุ่งหมายให้ผู้ถูกรังแกได้รับความอับอาย เสื่อมเสียชื่อเสียง เกิดสภาวะสะเทือนใจ หรือได้รับความเสียหายทางจิตใจ

๓.๑.๒ การรังควานทางไซเบอร์ (Cyber Harassment) คือ พฤติกรรมคุกคาม ละเมิด หรือสร้างความเดือดร้อนรำคาญแก่บุคคลอื่น โดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและสื่อสังคมออนไลน์เป็นช่องทางในการกระทำความผิด ซึ่งส่งผลกระทบต่อความมั่นคงปลอดภัยในชีวิต ทรัพย์สิน และสภาพจิตใจของผู้ถูกรังแก

๓.๑.๓ การสะกดรอยตามทางไซเบอร์ (Cyberstalking) คือ พฤติกรรมการติดตาม ฝ้าสังเกตการณ์ ช่มชู้ หรือล่วงละเมิดบุคคลใดบุคคลหนึ่งอย่างต่อเนื่องโดยมิชอบด้วยกฎหมาย โดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ อินเทอร์เน็ต และสื่อสังคมออนไลน์เป็นเครื่องมือหลัก ซึ่งมีเจตนาสร้างความหวาดกลัว ความวิตกกังวล และคุกคามต่อความปลอดภัยในชีวิตและการดำเนินชีวิตประจำวันของผู้ถูกระทำ

๓.๑.๔ การก่อกวนทางไซเบอร์ (Cyber Trolling) คือ พฤติกรรมการเจตนาสร้างความวุ่นวาย ส่งข้อมูล ขัดจังหวะ เพื่อวัตถุประสงค์ในการยั่วยุอารมณ์ บั่นป่วนการสนทนา หรือเรียกร้องความสนใจ โดยไม่ได้มีเป้าหมายในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเชิงสร้างสรรค์

๔. การใช้งานสื่อสารสนเทศ (Media and Information Use)

๔.๑ การใช้งานสื่อสารสนเทศ เป็นทักษะความสามารถในการเข้าถึง วิเคราะห์ ประเมิน และใช้ประโยชน์จากข้อมูลข่าวสารอย่างมีประสิทธิภาพและรู้เท่าทัน รูปแบบของแหล่งข้อมูลดิจิทัล สามารถจำแนกออกเป็น ๓ เกณฑ์หลัก ดังนี้

๔.๑.๑ จำแนกตามแหล่งที่เผยแพร่ข้อมูล การสร้างหรือผลิตข้อมูลโดยเจ้าของแหล่งข้อมูล หมายถึง ข้อมูลที่จัดทำโดยหน่วยงานหรือผู้รับผิดชอบโดยตรง และการสร้างหรือผลิตข้อมูลโดยชุมชนผู้ใช้งาน หมายถึง ข้อมูลที่เกิดจากการร่วมกันสร้างและแบ่งปันของกลุ่มผู้ใช้บริการในสังคมออนไลน์

๔.๑.๒ จำแนกตามสิทธิการเข้าถึงข้อมูล แหล่งข้อมูลที่สามารถเข้าถึงได้โดยเสรี เป็นระบบข้อมูลที่เปิดกว้างแก่สาธารณชน โดยไม่มีการจำกัดสิทธิ์หรือตั้งเงื่อนไขในการเข้าถึง เป็นระบบข้อมูลที่มีมาตรการควบคุมความปลอดภัย ซึ่งอนุญาตให้เข้าถึงได้เฉพาะผู้ที่ได้รับสิทธิ์หรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเท่านั้น

๔.๑.๓ จำแนกตามประเภทของข้อมูล สามารถแบ่งย่อยตามวัตถุประสงค์และการประยุกต์ใช้งาน ได้แก่ แหล่งข้อมูลเพื่อการศึกษาเรียนรู้ แหล่งข้อมูลเพื่อความบันเทิง แหล่งข้อมูลด้านสุขภาพ แหล่งข้อมูลด้านธุรกรรมและการเงิน และแหล่งข้อมูลด้านเศรษฐศาสตร์และธุรกิจ

๔.๒ ผู้จัดทำสื่อและสารสนเทศ (Media and Information Creators) เป็นกลุ่มบุคคล หน่วยงาน หรือองค์กรที่มีหน้าที่ในการออกแบบ ผลิต และเผยแพร่เนื้อหาสารสนเทศผ่านสื่อดิจิทัลประเภทต่างๆ เพื่อส่งต่อองค์ความรู้และข้อเท็จจริงไปยังสาธารณชน ประเภทของเนื้อหาสื่อดิจิทัล

๔.๒.๑ เนื้อหาเกี่ยวกับสุขภาพอนามัย (Health Content) คือ สื่อสารสนเทศดิจิทัลที่มุ่งเน้นการเผยแพร่ความรู้และข้อเท็จจริงทางวิชาการแพทย์และสาธารณสุข เพื่อส่งเสริมให้ผู้บริโภคสื่อเกิดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องในการดูแลสุขภาพของตนเองและบุคคลรอบข้าง

๔.๒.๒ เนื้อหาของข้อมูลภาครัฐ (Government Information Content) คือ ข้อมูลสารสนเทศในรูปแบบดิจิทัลที่จัดทำ ผลิต หรือครอบครองโดยหน่วยงานราชการ หรือรัฐวิสาหกิจ เพื่อวัตถุประสงค์ในการสื่อสารเชิงนโยบาย การให้บริการสาธารณะ และการสร้างความโปร่งใส

๔.๒.๒ เนื้อหาดิจิทัลเพื่อความบันเทิง (Digital Entertainment Content) คือ สื่อสารสนเทศที่ถูกสร้างขึ้นหรือแปลงสภาพให้อยู่ในรูปแบบระบบดิจิทัล โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อตอบสนองความต้องการด้านนันทนาการ ความผ่อนคลาย และการกระตุ้นอารมณ์ความรู้สึกเชิงบวกให้แก่ผู้บริโภค

๕. ด้านการสื่อสารดิจิทัล (Digital Communication)

๕.๑ ร่องรอยดิจิทัล (Digital Footprint) คือ ประวัติ ข้อมูล และร่องรอยของกิจกรรมทุกประเภทที่บุคคลได้กระทำ ทิ้งไว้ หรือบันทึกไว้ในระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตและโลกดิจิทัล ไม่ว่าจะเป็นการสืบค้น

ข้อมูล การติดต่อสื่อสาร หรือการทำธุรกรรม ซึ่งข้อมูลเหล่านี้จะถูกจัดเก็บไว้ในระบบฐานข้อมูลอย่างถาวร ตระหนักอยู่เสมอว่าสิ่งที่ผู้คนเผยแพร่บนโลกออนไลน์จะคงอยู่ตลอดไป และสามารถสืบค้นย้อนหลังได้ การตั้งค่าความเป็นส่วนตัว ตรวจสอบและจำกัดสิทธิ์การเข้าถึงข้อมูลและโพสต์บนสื่อสังคมออนไลน์ให้เห็นเฉพาะบุคคลที่ไว้ใจได้เท่านั้น การตรวจสอบร่องรอยตนเอง ตรวจสอบสืบค้นชื่อ-นามสกุลของตนเองบนระบบอินเทอร์เน็ต เป็นระยะ เพื่อตรวจสอบว่ามีข้อมูลส่วนบุคคลใดที่รั่วไหลหรือถูกเผยแพร่ในทางที่ไม่เหมาะสมหรือไม่

๕.๒ การมีปฏิสัมพันธ์และการสร้างความร่วมมือทางดิจิทัล (Digital Interaction and Collaboration) เป็นทักษะความสามารถในการรับ-ส่งสาร การปฏิสัมพันธ์ และการประสานความร่วมมือระหว่างบุคคลหรือกลุ่มบุคคล วิธีการติดต่อสื่อสารในยุคปัจจุบันออกเป็นลักษณะต่างๆ ดังนี้

๕.๒.๑ การสื่อสารทางเสียงและภาพ (Voice & Video Call) การสนทนาผ่านระบบเครือข่ายโทรศัพท์ หรือการสนทนาทางเสียงและภาพผ่านแอปพลิเคชัน

๕.๒.๒ การสื่อสารทางข้อความ (Texting & Messaging) การส่งข้อความสั้นในระบบแชต เพื่อความสะดวกรวดเร็วในการประสานงาน

๕.๒.๓ การสื่อสารผ่านสื่อสังคมออนไลน์ (Social Media Engagement) การเผยแพร่ข้อมูล และการแสดงความคิดเห็นบนพื้นที่สาธารณะออนไลน์

๖. การปรับตัวในยุคดิจิทัล (Digital Disruption)

คือ กระบวนการปรับเปลี่ยนโครงสร้าง พฤติกรรม และกระบวนการทัศน์ของบุคคลหรือองค์กรเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลอุบัติใหม่ ซึ่งส่งผลกระทบและเปลี่ยนแปลงรูปแบบการดำเนินชีวิต การศึกษา และการประกอบอาชีพในสังคมยุคปัจจุบันอย่างมีนัยสำคัญ

๖.๑ แนวทางการปรับตัวระดับบุคคล (พลเมืองดิจิทัล) มุ่งเน้นการเสริมสร้างทักษะความสามารถในการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและข้อมูลสารสนเทศ เพื่อประโยชน์ในการวิเคราะห์ ประมวลผล และสนับสนุนการตัดสินใจได้อย่างถูกต้องเหมาะสม พัฒนาทักษะการคัดกรองและประเมินความน่าเชื่อถือของแหล่งข้อมูลดิจิทัล เพื่อป้องกันภัยจากข้อมูลลวง และสร้างความตระหนักรู้ในการจำแนกข้อมูลส่วนบุคคลที่เปิดเผยได้และข้อมูลที่ควรปกปิด เพื่อป้องกันภัยคุกคามและการล่วงละเมิดทางไซเบอร์

๖.๒ แนวทางการปรับตัวระดับองค์กร (Digital Transformation) พัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารขององค์กรให้มีความทันสมัย เพื่อรองรับการเปลี่ยนผ่านจากระบบอนาล็อกสู่ระบบดิจิทัลอย่างเต็มรูปแบบ นำระบบฐานข้อมูลและการประมวลผลข้อมูลดิจิทัลมาใช้เป็นเครื่องมือหลักในการตัดสินใจและการแก้ไขปัญหาเชิงบริหาร และจัดวางระบบและมาตรการป้องกันความปลอดภัยทางเทคโนโลยี เพื่อปกป้องทรัพย์สินทางดิจิทัลและระบบข้อมูลขององค์กรให้พ้นจากการคุกคามทางไซเบอร์

การนำองค์ความรู้ไปปรับใช้ในการปฏิบัติงาน

สามารถนำองค์ความรู้เรื่องความฉลาดทางดิจิทัล (Digital Intelligence) ไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานของบุคลากรและเจ้าหน้าที่รัฐ สามารถแบ่งออกเป็นแนวทางการดำเนินงานเชิงรูปธรรมได้ ดังนี้

๑. การสื่อสารและการสร้างสรรค์สื่อดิจิทัลภาครัฐ (Digital Content & Identity) การเผยแพร่ข้อมูล โปร่งใสและถูกต้อง ใช้ทักษะการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล ก่อนผลิตและเผยแพร่สื่อดิจิทัล เพื่อสร้างเนื้อหาภาครัฐที่น่าเชื่อถือ ป้องกันการส่งต่อข้อมูลลวง การออกแบบสื่อที่เข้าถึงง่าย ประยุกต์ใช้ทักษะ

ด้านดิจิทัลในการออกแบบและจัดทำสื่อสารสนเทศ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้และการสื่อสารเชิงนโยบายอย่างมีประสิทธิภาพ

๒. การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลและการรักษาความปลอดภัยไซเบอร์ (Digital Privacy & Security) การปกป้องข้อมูลรหัสและข้อมูลส่วนบุคคล แยกแยะข้อมูลเสี่ยงสูง ไม่ให้รั่วไหลสู่สาธารณะ เพื่อป้องกันการโจรกรรมอัตลักษณ์ และการเฝ้าระวังภัยคุกคามทางไซเบอร์ ตระหนักถึงรูปแบบการคุกคามทางไซเบอร์ ตั้งรหัสผ่านที่ปลอดภัย และปฏิบัติตามมาตรการความมั่นคงปลอดภัยทางเทคโนโลยีของหน่วยงานอย่างเคร่งครัด

๓. การบริหารจัดการร่องรอยดิจิทัลและจริยธรรมองค์กร (Digital Footprint & PAPA Ethics) ยึดหลักจริยธรรมสารสนเทศ (PAPA) ปฏิบัติงานโดยคำนึงถึงความเป็นส่วนตัว ความถูกต้อง สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา ลิขสิทธิ์ และการเข้าถึงข้อมูล การคิดก่อนโพสต์ ระวังการแสดงผลออก การแชร์ข้อมูล หรือการลงความคิดเห็นในสื่อสังคมออนไลน์ทั้งในนามส่วนตัวและในนามหน่วยงาน เพื่อรักษาภาพลักษณ์ความน่าเชื่อถือ และรอยเท้าดิจิทัลที่ดีขององค์กร

ประโยชน์ที่ได้รับ

- ต่อตนเอง สร้างความคุ้มครองและปลอดภัย (Digital Identity & Security) ตระหนักถึงการจำแนกข้อมูลส่วนบุคคล เข้าใจสิทธิความเป็นส่วนตัว และปลอดภัยจากการตกเป็นเหยื่อของการโจรกรรมอัตลักษณ์ หรือการล่วงละเมิดทางไซเบอร์ทุกรูปแบบ พัฒนาทักษะทางสังคมและอารมณ์เพิ่มความเข้าใจและเคารพความหลากหลายของผู้อื่นบนโลกออนไลน์ รู้จักวางตัวและใช้สื่อดิจิทัลอย่างมีมารยาทและสร้างสรรค์
- ต่อองค์กร เสริมสร้างความมั่นคงปลอดภัยของข้อมูล มีความตระหนักในการดูแลและปกป้องข้อมูลสำคัญขององค์กร ลดความเสี่ยงจากภัยคุกคามทางไซเบอร์และการรั่วไหลของฐานข้อมูลภายในเพิ่มศักยภาพในการสื่อสาร ประสานงาน และทำงานร่วมกันผ่านช่องทางดิจิทัลได้อย่างรวดเร็ว โปร่งใส และมีประสิทธิภาพ
- ต่อสาธารณะ ส่งเสริมความเป็นพลเมืองดิจิทัลอย่างยั่งยืน ขับเคลื่อนสังคมพหุวัฒนธรรมที่มีความเข้าใจ เอาใจเขามาใส่ใจเรา เคารพสิทธิและอัตลักษณ์ที่หลากหลาย ยกย่องคุณภาพชีวิตและเศรษฐกิจดิจิทัล เกิดการต่อยอดใช้ประโยชน์จากข้อมูลดิจิทัล เพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาคุณภาพชีวิตและเศรษฐกิจของประเทศอย่างทั่วถึงและยั่งยืน

แหล่งที่มา

หลักสูตร : ความฉลาดทางดิจิทัล (Digital Intelligence)

บรรยายโดย : นายสมณัฐ จิรพัฒน์พร หัวหน้ากลุ่มงานวิชาการคอมพิวเตอร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

สถาบัน/หน่วยงาน/ระบบ : สถาบันพัฒนาบุคลากรภาครัฐด้านดิจิทัล (TDGA)

รูปแบบหลักสูตร : Digital Literacy

ช่วงเวลาการฝึกอบรม : สิงหาคม ๒๕๖๙